

Tantsupäev toob koju kadunud pojad

Postimees, 28. IV '04

Tantsugala

Tantsupäeva gala

29. aprillil Estonia teatris

TIIT TUUMALU

tiit.tuumalu@postimees.ee

Sõrmed lõpevad otsa, kui proovida üles lugeda kõik need Eesti tantsijad, kes teenivad leiba välismaal. Age Oks ja Toomas Edur, Tiit Helimets, Eve Mutso, Artur Lill, Kati Ivaste, Toomas Rätsepp... kui nimetada esimesi pähetulevaid, osa siinsel huvilisel juba aastaid nägemata.

Rahvusvaheline tantsupäeva gala annab hea võimaluse värskendada tutvust kahega neist – nimelt astuvad Estonia teatris publiku ette Stanislav Jermakov ja Priit Kripson, esimene Zürichi Balleti, teine Flandria Kuningliku Balleti juhtiva solistina.

Kripson on rahul

Jermakov lahkus Eestist 1997. aastal, pärast seda on ta siinsetele lavadele jõudnud ainult korra – kolm aastat tagasi, kui Fouette balletikool ta oma galale lennutas. Seevastu Priit Kripson ilmub Estonia püünele nagu kadunud poeg piiblist – viimast korda tantsis ta kodumaal 1992. aastal, tollal veel 21-aastase noorukina, et seejärel uusi väljakutseid otsida.

«Ausalt öeldes ei lootnudki ma enam Eestis tantsida,» ütleb 32ne Kripson oma Antverpeni kodust telefonitorusse. «Vanus koputab juba uksele, ka on vä-

Eile Tallinna jõudnud tantsijad Priit Kripson (vasakul) ja Stanislav Jermakov poseerisid oma partneritega, Kripson Aysem Sunali ja Jermakov Evelyne Spagnoliga. Toomas Huik

ga raske leida aega, mil graafikusse tekiks vaba auk. Pealegi ei vaata meie trupi juht (Robert Denvers – toim) just kõige parema pilguga sellele, kui keegi keset hooaega «ära» käib.»

55-liikmeline Flandria Kuninglik Ballett on suures osas rändtrupp, pika ja tiheda hooajaga, veel mõni aeg tagasi tuli kokku umbes sada etendust aastas. Eesti tantsija liitus kompaniiga 1994. aastal, jalaga ta

ust lahti ei löönud, tõustes juhtsolistiksi visa tööga, alles kuus aastat hiljem.

«Olen väga rahul, sest see on trupp, kus ma olen saanud teha kõike, mida olen tahtnud, nii mõttes kui teos,» kinnitab ta tagantjärele. Koduse kompanii taseme kohta ütleb Kripson, et see ei jää alla Inglise Rahvusliku Balletile, viimase külalislohistideks on teatavasti Age Oks ja Toomas Edur.

Belgias on Flandria balletil ainulaadne positsioon – riigis, kus on tugev kaasaegse tantsu traditsioon eesotsas selle kuulsamate esindajate Anne Teresa de Keersmaekeri ja Wim Vandekeybusiga, ollakse ainsad, kelle repertuaari kuulub ka klassikaline ballett.

«Belgias loetakse liiga palju raha,» ütleb tantsija, «riik on väike, klassikalise trupi ülalpidamiseks peetakse liigseks luksuseks.

Leitakse, et odavam on seda sisse tuua Inglismaalt või Hollandist.»

Muide, eelmisel aastal kuulus Flandria balleti koosseisu veel teinegi Eesti tantsija – Artur Lill, tänaseks on temast saanud Vladimir Malahhovi juhitava Berliini Riigiooperi balletitrupi liige.

Jermakov ARTEs

Sama põhjuse mis Kripsongi – liiga tühe töögraafik – toob välja ka Stanislav Jermakov, vastuseks, miks Eesti ülimalt harva tema plaanidesse sobitub. Nii sai ka seekordne Tallinna tulek võimalikuks ainult tänu asjaolule, et ära jäi Zürichi Balleti Koera-turnee.

Jermakov tantsib Heinz Spoerli juhitud Zürichi Balletis juba kuuendat aastat, on algusest peale olnud üks juhtsoolist. Tegemist on ühe kõrgemalt koteeritava trupiga Euroopas, keda aeg-ajalt saab näha ka ARTE-kanalilt. Viimati mullu, kui eetrisse jõudis Spoerli versioon «Tuhkatriinust», ühes juhtrollis Jermakov.

«Patt oleks öelda, et ma ei ole rahul. Saan tantsida nii kaasaegset kui klassikalist koreograafiat, elu on huvitav ja koht turvaline – Euroopa südames,» nendib Jermakov.

Siiski võitleb ta juba aastaid kahtlusega, kas elu ei kulge mitte liiga rahulikus rööpas. «Mõtlen ja mõtlen, ent siis tuleb proove tegema Jiri Kylian ja korraga on kahtlused pühitud – küsin, et mida ma muretsen, kui maailma parimad koreograafid tulevad ise koju kätte.»